

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

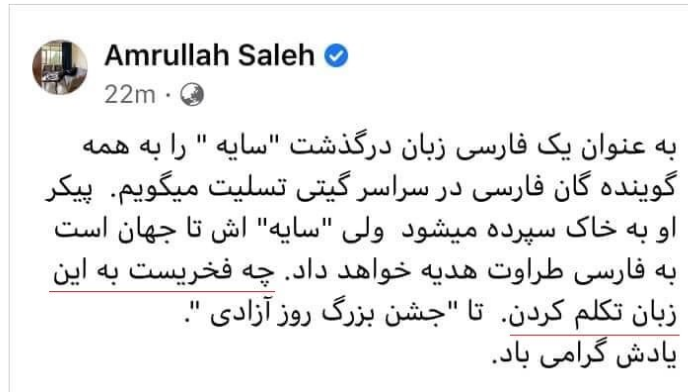
یونس نگاه
۱۳ اگست ۲۰۲۲

یونس نگاه

افتخار به زبان

[درنقده از این نوشته امرالله صالح]

تکلم امر غریزی و حاصل میلیونها سال تجربه و تکامل است. ازینرو افتخاری اگر داشته باشد به همه آدمها میرسد. تکلم انسانها به دلیل محدودیتهای جغرافیائی یکرنگ نیست و مثل رنگ جلد، شکل چشم و دیگر مشخصات ما گوناگون است. همان طوری که رنگ جلد و شکل چشم افتخار ندارد، زبان نیز صرفاً بهخاطری که پشتو، ازبکی یا فارسی است، مایه افتخار یا ننگ نمی‌شود.

محدودیت جغرافیا، آبوهوا، دسترسی به منابع و غذا قد آدمها و تنوتوششان را نیز متفاوت کرده است. این تفاوت میتواند برای برخیها امتیاز باشد اما افتخار نیست. اگر قد شخصی رعناست کمتر حاصل زحمت خودش و بیشتر محصول محیط و اجتماعی است که در آن غذا و آرامش کافی میسر بوده است. زبان نیز اگر غنی‌تر باشد، برای فردی که به آن صحبت می‌کند مایه افتخار نیست و اگر بهقدر کافی رشد نکرده و جوان باشد نیز مایه ننگ نیست.

اگر سیاست‌مداری تکلم به زبانی را افتخار می‌داند، به احتمال زیاد کاسب‌کار است و می‌خواهد از آن طریق با احساسات مردم بازی کند. اگر کاسب‌کار نباشد، احتمالاً نمی‌داند در کشوری که ساکنان آن به ده‌ها زبان تکلم می‌کنند، سیاست‌مداران (به خصوص آنانی که در میدان ملی بازی می‌کنند) نباید تکلم به زبان مشخصی را افتخار یا امتیاز بخوانند. اگر هیچ‌یکی از این دو برای یک شخص صادق نباشد، احتمال دارد آن افتخار ناشی از عقده و شکست‌خوردگی باشد. شاید او می‌خواهد کمبودهایش را با یک افتخار بی‌بنیاد بپوشاند. تکلم به زبانی افتخار نیست. اما خدمت، کار و تولید در یک زبان افتخار است. هرکسی به زبان فارسی سخن نیکو می‌گوید، کتاب یا مقاله‌ای آموزنده می‌نویسد، آهنگ شنیدنی، آرام‌بخش یا انگیزه‌دهنده خلق می‌کند باید افتخار کند. در غیر آن سخن گفتن به این یا آن زبان چه افتخار دارد؟